

LÁNYOZÁS.

ISTVÁNKA a csizmáját tisztogatja. Odaáll a kazal mellé. Kihúz egy csomó szalmát. Összecsavarintja csóvának s nagy gondossággal törli le a lábbeliről a hideg, vastag sarat. Mindez olyan csendesen történik, mintha valami zsványféle ember csinálná.

A házban ég a lámpás. Nyugodtan vacsorálnak a bentvalósiak. Az ablakon keresztül látszik, ahogy az öreg Bika Kalocsa János a falatokat a szájába rakja. Fertelmes nagy a tátogatója így az ablak árnyékán és értelmes falatokat szaporáz bele. Akkorákat, mint egy tisztességes gombóc. Mellette ül Örzsi. A kisebbik lány. Akinek a kedvéért most itt koncsorog Istvánka. Nem is álmodja, hogy már kívül itt van az udvarló. Csak eszik.

A kegyetlen sötét estében nem látszik az Istvánka öltözése, pedig az árulná el legelsősorban, hogy Istvánka az udvarlás és a komázás irányában ballagott ide. Mert úgy kezdődött ez a dolog, hogy Istvánka meg Örzsi egyszerre járták ki az oskolákat. Mind az összest. A nyáron kimúltak már az ismétlőből is. És ezalatt a kilenc esztendő alatt igen megszívlelték egymást. Nagy volt az érzelmük. Istvánka titokban sokszor adott Örzsinek ujságpapirosba csavargatott savanyú cukrot, akit három napig is dugdosott a nadrágzsebben. A vásárban kalárist is vett a nyakába. Meg mézeskalácsból való olvasót. És rettentő orcapirulással adta át mindezeket a lánynak. Örzsi természetesen nem akart alábbvalósi maradni. Vizsgálta az ajándékokat. Egy cigaretta-szipkát — olyan ezüsből vagy bádgmicsodából valót — adott nagy szégyenkezve Istvánkának, amikor mentek hazafelé, ami már igazából a kegyetlen nagy szerelemnek a jele.

Ezek után más nem is következhet, csak az, hogy Istvánka, mondjuk rá már mint «legénység», valóságos legénység, járogatni kezd a szíve kívánalmához, a jelenleges Örsike nevezetű gyenge hajadonhoz.

Ehhez a művelethez azonban bizonyos előtanulmányok és ismeretek szükségesek. A legénynek tudni kell, teszem azt, hogy mely napokon szabad a lányhoz járni, nehogy vöröshagymát nyomjanak a markába. A kedden, szerdán és pénteken este lődörgő legénynek kijár a vereshagyma, ami a tanyák közt körülbelül annyit jelent, mint amikor a mancsétásnyakú városi gavallérnak azt izeni ki a nagysága a szolgálóval, hogyhát nem vagyunk itthon és máskor se leszünk itthon.

A menéshez ezenfelül még más elővigyázatosság is szükséges.

Mindig ajánlatosabb korán menni, mint később, mert így nem igen előzi meg másvalaki az embert.

Mindezek még csak a külső dolgok. A belsők, amik a házban a nagy világosság és a nagy hallgatóság előtt történnek meg, még nem említődtek.

A legénynek célirányos ismerni a hagyományos és udvarias szó-lásokat, amelyekből megláthatják a szülők, hogy nincsen ám beragadva a száj, hanem kinyílt és hangzik belőle a szó sebesen. Betökélheti bár akárki, hogy ilyenkor sűrűn kell használni a kedves szót. Kedves János bátyám. Kedves Panna néném. Mert ez igen hatékony. Érdeklődni kell továbbá az idők járásáról. A bornyúk egészségi állapotáról. Az ökrök étvágyáról. Azonfelül a vetésekről. Tavasszal igen csinosan hangzik az a szólas, amikor az ember azt kérdezi nagy ájtatosan, hogy hát tojnak-e már a tyúkok, kedves Panna néném. Vagy elültek-e már a libák? Ezekből láthatják a házbéliek, hogy ez a fiatal igazán ügyes és értelmes, mondjuk rá, mint legénység.

Az udvarlónak ismerni kell ezeken kívül a ház beosztását. Tudni kell, hogy a konyhából melyik ajtó nyílik a kisházba. Melyik a nagyházba. Nehogy azon az ajtón kopogjon, amelyik mögött egy terem-tett lélek sem tartózkodik. Mert ez rögvest öreg hiba lenne.

Jól emlékezetbe kell venni továbbá a lányok ugratásait, tréfáit. Nehogy letromfolják az embert. És kiröhögjék. Az ilyenekre gyorsan vissza kell tudni vágni. Szintén tréfásan. És alaposan. És tudni kell még a legénynek sok, sok mindent, amit így hamarjában fel sem lehet emlegetni, amik csak bizonyos alkalmakkor adódnak elő.

Istvánka mindezekén már túl van. A hozzájuk járogató legé-nyek beszélgetéseit szájtátva hallgatta esténkint. Éjfélékig virrasztott mint a kutya. Éhesen hallgatott minden történelemre, ami másokkal megesett. És kitanult mindent. Az udvarlás legfontosabb részét is ismeri. A kihívást. A lány kihívását az udvarlás igazi színhelyére, már mint a konyhába. Ez úgy létesül meg, hogy az ember, ha már jól kibeszélgette magát a szülőkkel, feláll és elköszön. Sorban kezét nyujt mindenkinek. Csak annak a leánynak nem, akinek a kedvéért eljött s akivel még odakint, négyszemközt, társalogni akar. Annak nem nyujt kezét. Erről tudja az a leányszó, ha teszem fel több lány is volna a házban, hogy vele akar odakint szavalni az az illető bizonyos fiatal.

Istvánka még mindig a csizmáját törölgeti, vagy legalább is úgy tesz, mintha törölgetné. Kíváncsian les az ablakra. Hétfőn este is itt volt. Meg csütörtök este is. Le is törölte a lábát. De nem mert be-menni. Csak bámult. Ma azonban Örzi olyan biztatósan mosolygott rá, amikor a vakdülön találkoztak, hogy Istvánka elhatározta erő-sen, hogy estére ott lesz a tethelyen.

A csizma rég tiszta, de Istvánka csak áll egy helyben és nem mozdul. Azon tűnődik, hogy mégis csak okosabb lenne holnap eljönni. Akkor úgymis vasárnap lesz. A mai bemenetel nem okvetetlenül sür-

gős. S talán el is osonna szépen, észrevétlenül, ha véletlenül el nem köhenti magát.

— Öhő! Öhő!

A kutyák meghallották a furcsa hangot. Odarohantak. Körülkapták Istvankát két oldalról, hogy alig győzött a botjával hadonászni.

Az istállóajtó hirtelen kinyílt. A béres kiszólt.

— Ki az?

— Én — felelte megilletődve Istvánka. S látva azt, hogy már most el nem inalhat, mert már észrevették, dobogó szívvel indul a konyha ajtaja felé.

Ott csoszogatja a lábát sokáig. Hadakozik az üvöltő kutyákkal veszettül, még az ajtó előtt is. Azután megfogja a kilincset, de le nyomni nem meri. Áll és vár.

Bent hallják az ugatást. Tudják, hogy valami legényféle jöhet. Nem mennek elébe. Majd bejön, ha akar. Bika Kalocsa János nagyot fal. Majd megfullad. Annyira morog.

— No, hozza mán a fene az elsőt!

Istvánka bemegy a sötét konyhába. Megáll a kisház ajtaja előtt. Sőhajt egyet és kopogtat.

— Lehet — hangzik egyszerre négy hang is belülről. Egyik vékonyan, másik vastagon.

Istvánka bebotlik a magas küszöbön. Hunyorog a hirtelen világtól. Az arca lángban áll. Félősen néz a vizsgálódva rámeredő arcokra meg szemekre.

— Csértessik — mondja a kalapját levéve.

— Mindörökké.

Istvánka odalép a gazdához. Kezet nyujt.

— Jó estét, kedves János bácsi!

Következik a kézfogás az asszonnal. Az öregebb lánnyal. Utána a fiatalabbal, mármint Őrszivel, akinek az arca szintén olyan piros, mint az Istvankáé. Fel se mer nézni az apjára vagy az anyjára, annyira szégyenli magát. Csak a nénjére vet egy kihívó pillantást. Egy olyant, amelyben minden benne van. Az is, hogy látod-e, hozzám is jár már legény, nemcsak tehozzád. És az is, hogy mától kezdve ugyanolyan nagylány vagyok, mint te, kijárhatok a konyhába a legény után én is, nemcsak te. Bálba is mehetek veled, úgy mint te.

A szemek beszédét persze nem érti senki, csak a két lány. Istvánka nem ért még az ilyen titokzatosságokhoz. Csak áll és annyit mond:

— Jó étvágyat a vacsoráho!

— Köszönjük. Tartsál velünk te is.

— Mán én jóllaktam — szabadkozik Istvánka komolyan és el nem fogadna egy falatot sem. A fél tanyáért sem. Mert az a szabály. Legény ne egyen lány előtt. Még ha akárhogy kínálják és erőszakolják, akkor sem. Nehogy azt mondhassák rá a háta mögött, hogy sze-

génynek nincs otthon mit enni. Istvánka tudja, hogy a kínálás csak formaság. Nem is törődik vele. Inkább közelebb húzódik az ágyhoz. S mikor azt hallja, hogy ülésre bátorítják, arrább húzza az egyik székét és ráül. A kalapját az ölébe teszi. Büszkén előveszi a dózniját. Meg a szipkát. Akit Örszitől kapott. Nagy műértelemmel cigarettát sodorint. Rágyújt. És finoman szólásra nyílik a szája.

— Hogy van kend mindig, kedves János bácsi?

— Lassan, öcsém, lassan.

Csönd. Ijesztő csönd. A társalgás nem akar tovább menni. De Istvánka nem hagyja magát. Most vagy soha — gondolja. És beszél.

— Vót-e erre esső, kedves János bácsi?

— Vót.

Istvánka nagyot szippant. Fúj.

— Mifelénk is vót.

— Gondolom — mondja a gazda. — Itt laktok nem messze, hát honne lett volna nálatok is.

Az asszony beleavatkozik a társadalomba.

— Kinek a gyereke vagy, fiacskám? — kérdezi.

— A Kohári Ráfélé — feleli Örszi méltatlankodva és sebesen, úgyhogy Istvánka már csak annyit nyög:

— Űhüm. Az vónák.

— Hát anyád leginkább kicsoda? — hangzik továbbat az asszony szava.

— Buntyi Rozál. Ha ismeri, kedves Örszi néném.

— Ismerem, honne ismerném. Hisz együtt lánykodtunk. Hát az ű fia vónál. Jó van no — teszi utána kegyesen és odahúzódik a kemence mellé.

A gazda becsattantja a bicskáját. A lányok letakarítják az asztalt. Feljebb csavarják a lámpát. Leülnek az anyjuk mellé a padkára és várnak. Mintha csak mondanák, hogy no, halljuk a szólást. Mármost lehet szavalni mindent az égvilágon. Lehet csinálni egy kis társadalmat.

Istvánka nem várat magára. Beszélni kezd újra. Finoman.

— Lelelt-e mán a Virág, kedves János bátyám?

— Le.

— Mingyán gondoltam — mondja ájtatosan Istvánka. — Látam a bornyúját valamelik nap, mikor erre mentem. Csudaszép. Mongyuk rá, mint bornyú.

— Megjárja — nevet a gazda, látva a süldő legényke zavardását. Azután ő kezdi el a szót, hogy a kacagását valahogy kimagyarazza.

— Majd úgy voltál, fiacskám, mint eccer egy végrehajtó. Ki együtt foglalni egy város cselédjivel. Egy pirossipkás bakterral. Oszt aszongya, no, hogy áll a gazdálkodás? Mondok, hát csak áll. Aszongya azután tovább, hogy no, hát az ökröknek van-e mán kisbornyújuk?

Mondok van. Tán azokat van óhaja lefoglalni? Aszongya, leginkább azokat. Gyenge bornyúkat. Mondok rá, lehet. Oszt kivezettem az istállóba. Persze nem lett a foglalásbul semmi, mert még a kutyák is hencseregtek a röhögéstül, akkora mulatság keletkezett. Alig bírtam beszélni. A végén meg kimutattam az írást, hogy azt a százalékot, akit kereskedett rajtam, már régen kifizettem. Mind. Mikor ez megvolt, oszt ballagtunk a kocsihoz, aszongya megest a végrehajtó, hogyhát de jó keteknek ideki. Jó lebegő van, meg jó víz. Mondok attól hízung annyira, uram, attól. A lebegőtől meg a víztől. Hát aszongya, hiába tréfál kend, csak jobb ideki, mint bent a városban. Jobb ám, mondok, mert itteng még az ágacafákon is szárazkolbász nől, meg ódalszalonna, meg egész kenyér, süelve. Hogyne volna hát itt jó!

A gazda nem tudja tovább folytatni a történelmet az általános kacagástól. Mindenki nevet. Az Istvánka szeme úgy csillog, mint az egéré. Azon gondolkodik, hogy mit meséljen mármost ő, valami ilyen kegyetlen érdekeset. Persze nem jut az eszébe semmi.

Egy gavalléros kérdést azért összeszed az emlékezetében és elő is áll vele sebesen.

— Ad-e sok tejet a fias tehén, kedves János bátyám?

— Ad — feleli kurtán a gazda.

A lányok hallgatnak. Támogatják hátukkal a kemencét. Az asszony sem szól egy mukkot sem. Már megcsinálta a számadást. Ha az Istvánka apjának vagy húsz holddal többje volna, akkor azt mondaná, hogy hát felétek mi ujság, kedves gyerelem, férjhez ment-e man az ángyikád lánya? Vagy más ilyent kérdezne. De így hallgat, mert kerülhet Őrzsinek ennél még jobb szerencse is.

Bika Kalocsa a pipáját szívja meg nyomkodja. Istvánka is rágyujt. És az jár az eszében, hogy milyen jó is annak, aki nem koncsorog, hanem otthon van a maga fedele alatt és azt csinál, ami éppen jól esik. Nem kell törni magát a beszéden.

Meredt csönd.

Istvánka nézi az ágyat, a lámpát. Forgatja a kalapját a kezében. Egyre jobban vörösödik, mint a tüzesedő vas. Az arca már olyan tüzes, hogy a könny majdnem kicsordul a szeméből. Vigyorgó, ördögi pofa előtte a gazda basarózsaszínű ábrázata. Ugrál a szoba, az asztal. A nagy csend pedig ordít a fülekbe. Mindenkiébe. Azt zúgja, hogy van itt egy gavallér fiatal, aki kuka. Más legény azóta már összehazudozta volna a fél világot. Ez nem teszi. Csak hallgat a lányos háznál, mint vallasáskor a betyár.

Istvánka felnéz a szoba tetejére, mintha az égi intézőktől várna valamelyes segítséget. Azon töpreng, hogy legajánlatosabb lenne felállani és indulni, de igen ám, akkor is csak mondani kell valamit. Meg a mozdulás is szégyen már ilyenkor. Legjobb volna mindenestül elsüllyedni. Minél mélyebbre.

Őrzi biztatóan néz a legényre. Mintha csak mondaná neki, hogy

beszélj már valamit. Ne szégyeld magad. De Istvánka előtt már forog a világ lányostól, mindenestől. És hallgat kitartóan.

Kint a kutyák hirtelen felugatnak. Fognak valakit. Az ajtó előtt erős lábak döngetik a téglakövezetet. Istvánka nagyot sóhajt. Mintha egy nagy, teli zsákot tett volna le a válláról.

— Gyün valaki.

— Nyilván gyün — felelik.

Ajtónyitás, csukás, nyikorgás, kopogás hallatszik és belép két legény. Két igazi legény. Magasak, egyenesek, erősek, mint a fenyő. Bajusz is van a szájuk fölött.

Istvánka felhasználja a kedvező alkalmat. Sietve feláll. Kezet nyújt mindenkinek. Gyorsan. Nehogy még marasztalják. Odalép a lányok elé is. Zavarában nem figyel semmire. Nem nézi az arcokat. Szoknyákat lát, meg kékes-pirosas kötőket. A kezét mereven és remegve tartja. Kinyújtja a lányok felé. S amikor érzi, hogy egy meleg leánykéz egy pillanatra hozzáért, már lódul is kifelé a konyhába. Hátra sem néz. Tudja, hogy Örzi is jön rögvest utána, csak magára veszi a nagykendőt. Akkor azután megkezdődik az igazi udvarlás. Hallgatók nélkül. Nem kell átallani semmit.

Örzi lehúnyt szemmel ül élete ezen fontos pillanatában. A szíve akkorákat dörömböl, mint az ajtó, ha ökölrel verik. Egyszer valami meleget érez, ami a kezéhez ért. A tenyerét ijedten hátrakapja. Nehogy még vele fogjon kezét Istvánka. Pislantani sem mer. Remegve vár, hogy kimehessen. Mikor az ajtó csukódását hallja, felrezen. Néz. De már akkor azt látja, hogy a nénje készülődik kifelé.

— Nem engem hívtott ki Istvánka — szúr bele a fájdalom és sehogy sem akarja megérteni a dolgot.

A nagyobbik lány sincs tisztában az ügygel.

— Mit akar tőlem ez a nyálás! Miért nem Örzsit hívta ki — morogja mérgesen, de azért hűségesen magára kanyarítja a nagykendőt és megy Istvánka után kíváncsian. Ugyanis nem tudható, hogy nem üzenetet hozott-e Ferentől, az igaz szeretőtől és azért hívta ki, hogy megmondja neki a fontos hírt. A nagy lány tehát megy. Örzi pedig bént marad. Varrást vesz elő. Buzgón öltöget, hogy ne lássák a szemében csillogó könnyeket.

A konyhában olyan hideg van, mint odakint a szabadban. Az ajtóalatti nagy nyíláson bejár a szél. A sötétség is teljes. Fekete, mint a sár

Istvánka a sarokban áll. Boldogan támaszkodik a falnak. Átesett élete egyik legfontosabb eseményén. Izgatottan várja Örzsit, a szeretőjét, akinek majd megfogja a kezét. Esetleg a derekát is.

Nyílik az ajtó. A világosság kiömlik. Benne áll egy pillanatig a lány. De nem Örzi, hanem a nénje.

— Miért hívtál ki, he? — kérdezi kíváncsian. És erősen várja a szólást. — Tán izent valaki?

Istvánka ijedten dadog.

— Nem izent senki. De én... én nem tipeg hittalak ki, he, én Örzsit akartam.

— Örzsitől elköszöntél, velem nem fogtál kezét — erősíti az igazát a nagy lány és szeretné Istvankát megtépázni.

A beszéd suttogva megy. Belülről kihallatszik a legények jóízű nevetgélése. A lány mérges.

— Mit kezdjek ezzel a nyálással — gondolja. És odaáll a másik sarokba.

Istvánka moccani sem mer. A véletlenség jár az eszében. Meg az ügyetlenség. Elmenne, de nem mer. Fél, hogy a nagy lány kineveti és elhíreszteli a történelmet. Egész életében azzal fogják csúfolni, hogy összecserélte a lányokat és még ráadásul el is szaladt előlük. Így hát inkább csak áll és bámul a sötétbe. Hallgatja a szobából kiszurruló beszédeket. Meg az ereszt csepegését. A másik sarok felé lesni sem mer...

* * *

Bent búcsúznak a legények. Jönnek kifelé. A konyhába. A nagy lányhoz. Udvarolni. Az egyik masinát sercent. Odatartja az Istvánka orra alá. Megnézi a képét alaposan. Kiröhögi. Azután odalép a lány mellé és susogni kezd vele. Senki sem érti, hogy miről. Néha az halatszik, hogy a lány mondja, menj már haza, he, késő van. Elég volt már. De a legény nem mozdul. Csak társalog. Tudja jól, hogy a lány nem komolyan beszél. Nem igaziból küldi. Hanem csak azért, hogy láthassák, hogy ő nem fogja erővel a legényt

A másik legény ezalatt nyugodtan ül egy padon a vak sötétben, mintha csak otthon lenne és cigarettázva vár a sorsára. Ha majd a beszéd befejeződik és amaz a cimbora elballag haza, akkor megy majd oda ő a lány mellé társalogni. Bizony az idő nagyon lassan halad az ilyen várakozásban, különösen, ha többen is vannak még sorosak az ember előtt, de hiába. Ezt be kell tartani. Ez az udvarlási rend.

* * *

Az ajtó homályos üvegje előtt hirtelen sötét árny jelent meg. Mint egy nagy, vészes felhő. Az ajtó nesztelenül kinyílt. S belépett egy legény.

A lány megremegett, amikor meglátta és kacagott és hangosan beszélt, hogy a kilincs kattanasát meg ne hallják bent a házban. Se az ajtó nyikorgását. Észre ne vegyék, hogy megest jött valaki. Oda-bent erről a legényről nem szabad tudni semmit. A szülők haragszának rá. Még az apjából kifolyólag. Nem engedik a lányhoz járni. Pedig a lány igen szíveli. Ez a gavallér az a bizonyos Ferenc, aki most lépett be nagy sunyin és ájtatosan. Szegénynek ilyen titokban kell felkeresni a szeretőjét. Ki kell mindig lesnie a kazlaknál, hogy megy-e ugyan

valaki hozzá. És ha ment, türelmesen ki kell várnia addig, amíg gondolja, hogy no, már azóta talán kint vannak a konyhában. Akkor lassan és vigyázva, hogy még a kutyák se ugassák meg, szegénynek oda kell surranni az ajtóhoz és hallgatózni sokáig és kilesni a legkedvezőbb pillanatot, amikor nevetés meg lárma van bent, amikor fel-tűnés nélkül besurranhat. Így ér a szeretője közelébe.

Most is így jött.

Csendesen becsukta maga mögött az ajtót. Halkan köszönt.

— Jó estét.

Azután hozzátette:

— Megnizem mán, kik vannak itt.

Masinát gyujtott. Feltartotta a magasba. Szétnézett.

— Hm. De sokan vagyunk — morogta.

Megvizsgálta az összes arcokat. Mint a morcos bika. Mikor Istvánkát meglátta, odalépett mellé. Megmarkolta a gallérját. Odarántotta az ajtóhoz. És úgy kilökte, hogy Istvánka az udvar közepén állt meg a sárban. Ott is négykézláb.

— Te ereggy fekünni, öcsém — szólt utána lassan s be sem csukta az ajtót.

Egy pillanatig várt. Beljebb ment a konyha másik felébe, hogy jobban lásson. Nekidőlt a reggeli fűtéshez bekészített nagy kas szalmának. S barátságos hangon megszólalt:

— Aki legrégebben itt van, mán akár mehetne is.

A lánynak udvarolgotó fiatal összehúzódott. Morgott. De nem várt más következményt. Nem akart az Istvánka sorsára jutni. Ijedten indult kifelé. Hátrapislogva. Még búcsúzni is elfelejtett.

A padon ülő legény nem mozdult. Reménykedett, hogy ő még maradhat. Fel is állt és odament a lány mellé.

Ferenc ráfordult.

— Mehetne mán az utólja is hazafele.

Azzal csatt. Visszakézből úgy szállt egy csapás, mint a villám. A cimborá felugrott, mint az ijedt nyúl. Szaladt kifelé, ahogy csak bírt. Ferenc utána lábujjhegyen. A ház sarkáig. Ott két puffanás hallatszott, mintha valakit végigvágta volna, meg kutyaugatás. Meg cupogás. Más semmi.

Nemsokára Ferenc visszajött. Becsukta az ajtót. Megfogta a lányt. Odahúzta maga mellé a lócára. Átölelte a derekát. Ránevetett.

— Vártál-e mán, he?

— Vártalak.

* * *

A szobában már rég elfűjták a világot. Alszanak. Csak az öregasszony virraszt. Az ajtó mellé megy lábujjhegyen. Hallgatózik. Ki is szól:

— Mennyetek mán haza, kedves fiaim! Reggel korán kell kelni annak a lánynak. Sütés lesz. Haggyátok alunni is!

— Rögvest menünk, szülém — sipítja elváltoztatott hangon Ferenc és az ölébe ülteti a lányt. S mintha csak a legszívéyesebben marasztalnák, jókedvűen társalog tovább.

Lassan elalszik az öregasszony is.

Őrzi a kuckóban fekszik. Sír. Mikor észreveszi, hogy az anyja már hortyog, odasuttyan az ajtóhoz. A fülét a kulcslyukra szorítja. Hallgat erősen. És arra gondol, hogy Istvánkával többé nem áll szóba.

* * *

[A kakasok a hajnalt kiabálják. Ferenc úgy oson ki a tanyából, mint egy zsvány.

Az égen rongyokra szakadoznak a felhők. Mögöttük tiszta fény-nyel süt a hold. Ferenc ballag. Tátott szájjal felnéz az égre. És szerelemmel telt szívvel, ájtatosan bőgni kezd.

«Két nyárfa közt kisütött a Hódvilág,
Az én babám abba fűsüli magát.
Nem kell neki éjjeli lámpavilág,
Mégis göndörre fűsüli a haját.»

Bika Kalocsa felérez a neszre.

— Ki danol? — makogja gyanakodva. Nagy álmosan.

— Istvánkáék — hazudja pergőn a nagy lány és ruhástól bújik a dunna alá.

Gyomai György.

KESERŰSÉG.

*De rövid lett az emberek karja,
A réginek éppen a fele.
De rövid lett az emberek karja,
El sem érik már egymást vele.*

*De gyöngé lett az emberek hangja,
Megsem hallják már egymás szavát,
A házak is oly messze tolódtak,
Hogy közöttük egész Szaharák.*

*A lelkekből kiszáradt a harmat,
Száll, száll a por, s hull, hull vastagon,
Tevehátra ültettem a szívem,
S elpusztulok a sivatagon.*

Falu Tamás.